

ANTI HYRY: MAANTIELTÄ HÄN LÄHTI

Maantieltä hän lähti kävelemään suoraan eteenpäin yli peltojen ja ojien, ohi latojen ja läpi ojassa kasvavien pensaitten. Pelloilta hän meni aidan yli metsään, ja hän käveli kuusien ja petäjien, katajapensaitten ja kiviä vierestä ja tuli metsän laitaan ja suolle. Hän kulki suon yli ja meni läpi suolla olevien metsäsaarekkeitten, jos ne sattuivat olemaan sillä tiellä, jota hän kulki. Hän jatkoi menoaan nopeasti yli jokien, läpi metsien, yli merien ja järvien ja läpi kylien, ja hän tuli lopulta samaan paikkaan maantielle, josta oli lähtenyt kävelemään suoraan eteenpäin.

Samalla tavalla hän kulki kohtisuoraan ensimmäistä suuntaa vastaan ja lisäksi muutamia kertoja näitten suuntien väliltä. Joka kerta hän aloitti maantieltä, ja aina hän tuli lopussa maantielle samoinpäin kuin oli ollut lähtiessään. Kierroksilla ollessaan hän pysähtyi aina jonkin matkaa kuljettuaan ja katsoi ylös, ja joka kerta kun hän katsoi hän näki taivaan ja auringon, tai kuun ja tähtiä.

Hän seiso maantiellä ja alkoi muuttua pienemmäksi. Maantien sora muuttui kivikoksi, ja kivet kasvoivat ja tulivat yhtä suuriksi kuin hän, ja pölyhiukkaset, jotka kulkevat ilman mukana, muuttuivat hänen kokoisikseen, ja tulivat yhä suuremmiksi. Hän muuttui vielä paljon pienemmäksi, ja hän näki lopulta ympärillään myllyjä, jotka pyörivät itsensä ja toistensa ympäri. Niitten välissä oli paljon tilaa hänelle. Hän pieneni ja pysytteli myllyjen osien vieressä nähdäkseen hyvin. Kun osat muuttuivat yhä suuremmiksi, ne alkoivat tulla hämäräksi ja läpinäkyviksi, ja kun ne vielä kasvoivat, ne hävisivät kokonaan. Hän jäi lopulta yksin ja liikutteli jalko-

jaan ja käsiään, eikä hän pudonnut mihinkään koska ei ollut mitään.

Hän alkoi kasvaa takaisin ohi myllynosien ja myllyjen, ohi pölyhiukkasten ja hiekansirujen. Hän kasvoi ohi maantien soran ja oli pian maantiellä oikean kokoisena.

Hän oli maantiellä ja alkoi muuttua suuremmaksi. Hän kasvoi korkeammaksi kuin suuret puut, jotka olivat maantien vieressä, ja hänen päänsä ulottui pilvien yläpuolelle. Hän näki pian pallon muotoisena paikan, jossa hän asui, ja kasvoi kohti aurinkoa ja kuuta. Hän otti jalkansa pois maapallolta, ja hän kasvoi ohi auringon kohti tähtiä. Hän huomasi, että hän ei saavuttaisi tähtiä, sillä lähellä maata olevat jalat kasvoivat suuriksi, mutta yläpää jäi paljon pienemmäksi. Mutta hän muisti suhteellisuusteorian ja alkoi kasvaa oikealla tavalla. Hän saavutti tähdet, jotka olivat ympäri kiertäviä kylmiä ja kuumia pisteitä. Tähdet jäivät hänen alapuolelleen, ja hänen kasvaessaan kaikki katosi lopulta kokonaan. Hän jäi yksin ja liikutteli jalkojaan ja käsiään eikä pudonnut mihinkään.

Hän kasvoi vieläkin ja alkoi nähdä kohta myllynosia ja myllyjä. Hän kasvoi ohi myllyjen ja pölyhiukkasten, ohi hiekansirujen ja maantien soran. Hän oli pian maantiellä oikean kokoisena.

Hän lähti maantieltä ja hän melkein itki. Hän käveli taloonsa ja otti pöydältä grapen ja halkaisi sen ja otti lusikan ja alkoi syödä. Hän tunsu grapen maun, joka muistutti tuoreen pajun parkkia ja männyn neulasia. Tämä oli muodostunut hedelmäksi. Ja kun hän söi, hänen mieleensä tuli kirkas syksy, jolloin pakkanen on puhdistanut joen veden ja pojat pyytävät koukuilla mateita, ja jolloin pakkanen on kypsyttänyt puolukat metsissä ja karpalot soilla, ja jolloin ilma on sellaista, että kun sitä hengittää, osa kaikesta siitä menee ihmisen sisälle ja tekee olon vaikeaksi.

W